

Barangó bolyongása a lelki pokolban

Leplezetlenül feltárult az a gyulöletforrás, ami válogatás nélkül irányulhat minden és mindenki ellen

2004. január 5. (5. oldal)

Nánási Tamás

Kézigránát kell, kézigránát kell ide! Elhajítani, belevágni, mindegy mibe! Nem tudok már tovább várni! Minden mindegy, jöhet bármi! Elhulve, izgatott döbbenettel hallgattuk a recsego, rossz minőségű kazettát a gimnáziumi alagsor eldugott, sötét sarkában. Egyszerűen hihetetlen volt az amatőr koncertfelvételből áradó indulat. Még hihetlenebb az, hogy valaki a nyolcvanas évek elején, amikor, ha bomlóban is, de jelen volt még a rendszer, ilyesmit merészeljen. A Qss punkzenekar szólt a kazettáról, a mikrofonba pedig egy Barangó nevé srác üvöltött. Biztos a kommunistákról van szó – gondoltuk kamaszfejjel –, meg arról, hogy ez a rothadt világ egyszer úgyis széthullik majd körülöttünk. A punkzene maga a cél nélküli, mindent átható, elemi düh és gyulölet. Pár év múlva tapasztaltam meg ezt, amikor engem is elragadt az örvény. Kerestem a polgárpukkasztó külsőségeket. A fekete kilátástalanságot, a feneketlen utálatot, a céltalan napok miatti kínzó lelki szenvedést. Társaimmal vergódtunk, mint a ketrecbe zárt vadállatok. Amikor aztán elérkeztünk a semmihez, és lemondunk mindenről, megtaláltuk a végtelen szeretet forrását. Barátom, aki eloszor vált kereszténnyé, ma a bérmakeresztapám. Barangó pedig karácsonykor újra üzent. Méghozzá azt, hogy meg akar ölni minket. Találkoztam már máskor is Bajtai Barangó Zoltánnal. Messzirol lerítt róla, hogy járja a pokol bugyrait. Jól látható fizikai jelek tanúsítottak arról, hogy a lelkében fel-feltörő gyulölet nem válogat: már önmagára is kezet emelt. Nem találta a helyét, legtöbbször furcsán és szájalmat keltoen viselkedett. Akkor is épp a karácsony szent ünnepe közeledett, amikor egy liftben utaztam vele. A szokásosnál is ittasabb volt. A szemében végtelen zavarodottság tükröződött. Egyszer csak belém kapaszkodott. Mondani akart valamit, valami nagyon fontosat. Az ünnepről, meg erről a rothadt világról. Csak szófoszlányokból lehetett erre következtetni, amelyekből nem állt össze értelmes, egybefüggő mondat. Nyug a testem, utálom / MÉR' tart rövid pórázon? / Lassú gonddal mérgezem / Halálíg facsarva / Nem kell család, nem kell gyerek / Ha megdöglök, feledjenek / ... / Anarchiám magával temet / Nem érdekel, hol és hogyan végzem / Párnák között, sitten vagy kötélén – olvasható a világhálón a Qss-szövegek és Barangó-versek címu gyujteményben, a ma már Kaliforniában élő, magyar származású, rabbiképzot járt zsidó fiatalember, Pór Gábor honlapján. Mert Bajtai Zoltán egy nem túl nagy lélekszámú fo- és belvárosi közegben szinte legendának számít. Tanúsodik erről az Underground zenei kulturális magazin internetes oldalán olvasható nosztalgikus beszélgetés is, amelyből kiderül, a Qss utoljára az 1999-es Sziget fesztiválon lépett fel. Elragadtatással szól erről Lecsóka: „Csak ámultam és bámultam a verseken. Lenyugöztek. Annyira egyszerű és mégis frappáns... Egyszerűen felejthetetlen pozitív élmény!” A magát kedvesen Abberált atyaként regisztrált látogató hozzátesszi: „A Qss számomra minden idők legjobb magyar punkzenekara volt...” A legendás zenekar frontemberének ars poeticája pedig értelmiségi elemzők szerint is a következő sorokban érhető tetten: „Mu életem botránykavics / fel-feldobott félkrajcár / Kártyán vesztett pénzem hamis / Úgyhogy te is rábasztál / Szerep kellett; rajtam ragadt / önkín célú hajszámban / Saját kataszTróféámat / Épp telibe találtam!”

A káromkodásért elnézést kérünk, azt idéznünk kellett, mert a műfajhoz szervesen hozzátartozik.

A „mu életem” Barangó természetesen nemzetével is hadilábon áll, mint minden más, hagyományos értékkel. Egy újabb szövegrészlet ehhez: „Elbájoló leprafészek / Büszke vagyok hazámra / Mint öngyilkos idült részeg / Süllyed lassú halálba.”

A magyar költészet is megkapja a magáét: „Arany János, a sült paraszt / mélázott a nemzet vesztén / még akkor is verset farag, / amikor már reszketeg vén / ... / Pilinszky – papok barátja / Tandori – a verebéké / Összes magyar poétába / az isten nyíla vágjon belé!”

Ez utóbbi alkotást már az Index világhálós újság foszerkeszto-tulajdonosa, Uj Péter tudósításában ismerhette meg a nagyközönség, aki az idej Sziget fesztiválról készített a nyáron szubjektív jelentést. Bajtai Zoltánt a környezetünk védelméért aggódok között, a Zöldszínpadon találta meg, ahol új zenekarával, a SKAlambo kutyája nevé formációval – „a vendéglátóknak szóló kedves gesztussal” – épp a Vesszen a Föld címu produkciót adta elo. A tudósító a mu szövegét sajnos nem tudta lejegyezni, de a „pusztuljon el minden bálna”, „tárguljon az ózonlyuk”, „legyen még több borrákos” sorok elhangzására tisztán emlékezett.

A fentiekből is látszik, Barangó lételeme a provokáció, a „botránykavics” magatartás, aminek semmi sem szabhat határt. Még az sem, hogy a köztudottan rasszista, cigánygyulölo múlttal bíró Cpg-vel egy fesztiválon lépjen fel. Ez a tény sem zavarta a toleranciadíjjal kitüntetett Tilos Rádiót, ahol egyébként a keresztényirtó kijelentés óta a musorvezetok egymással versenyre kelve próbálják bizonygatni, Bajtai mennyire nem volt odaváló, és milyen kárt okozott az adónak. Pedig nem tett mást, minthogy kimondta azt, amit a többiek csak gondoltak. Leplezetlenül feltárta azt a gyulöletforrást, ami válogatás nélkül irányulhat minden és mindenki ellen, nem kizárva az önpusztítást sem.

Ha Barangó túlzottan kényelmetlenné válik, majd barátai is kitagadják maguk közül. Eszközként használták a „botránykavicsot”, a használat után pedig eldobják. A példátlan gyalázatra Erdo Péter érsek-prímás, a magyar katolikus egyház feje titulusához méltóan reagált. Mindenkit arra kért, imádkozzon Bajtai Zoltánért. Fohászkodjék azért, hogy megszabaduljon a maga teremtette lelki

pokolból. Mindezt azok nevében és azoktól kérte a fopásztor, akiket Barangó legszívesebben eltenne láb alól.

Kiadja a Nemzet Lap és Könyvkiadó Kft. © 2001